

Sygn. akt IX Ka 349/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Sędziowie: SSO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

SSO Artur Polut

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015 roku

sprawy E. S.

oskarżonej o przestępstwo z art. 229 § 1 i 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim

z dnia 5 grudnia 2014 roku sygn. akt II K 846/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że jako podstawę orzeczonej kary grzywny w punkcie III przyjmuje art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalania oskarżoną od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 349/15

UZASADNIENIE

E. S. została oskarżona o to, że:

21 czerwca 2013 roku w W., gm. N. w celu skłonienia osoby pełniącej funkcję publiczną – ustalonego funkcjonariusza Komendy Miejskiej Policji w K., co do którego prowadzone jest odrębne postępowanie – do naruszenia przepisów prawa, tj. odstąpienia od ukarania jej za popełnione wykroczenie drogowe polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości i w zamian za to, udzieliła korzyści majątkowej w kwocie 80 złotych.

tj. o przestępstwo z art.229 § 1 i 3 kk

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim wyrokiem z dnia 5 grudnia 2014 roku orzekł:

I. oskarżoną E. S. uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 229 § 1 i 3 kk i za to na podstawie tego przepisu skazuje ją, a na podstawie art. 229 § 3 kk wymierzył jej karę i (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej E. S. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk i art. 33 § 1 i 3 kk orzekł wobec oskarżonej E. S. karę grzywny w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk zasądził od oskarżonej E. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 440 (czteryście czterdzieści) złotych tytułem Kosztów sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator.

Działając na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk oraz 447 § 2 kpk zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonej E. S. w części dotyczącej podstawy wymiaru kary grzywny orzeczonej obok warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności tj. w zakresie pkt. III wyroku.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk wyrokowi temu zarzucił wyrokowi temu zarzucił:

-obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 71 § 1 kk poprzez jego zastosowanie przy orzekaniu kary grzywny wobec oskarżonej E. S. i orzeczenie w pkt III wyroku grzywny akcesoryjnej obok warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności, przy jednoczesnym ustaleniu, że ww. oskarżona zarzuconego jej czynu dopuściła się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co implikowało konieczność orzeczenia kary grzywny jako kary kumulatywnej – obok kary pozbawienia wolności – na podstawie art. 33 § 2 kk.

Podnosząc powyższy zarzut na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 437 § 1 kpk prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej E. S. w miejsce grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 kk w pkt. III wyroku, kary grzywny kumulatywnej na podstawie art. 33 § 2 kk w wymiarze jak orzeczona przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i w rezultacie doprowadziła ona do zmiany zaskarżonego orzeczenia w sposób określony w wyroku Sądu.

Na wstępie trzeba przede wszystkim podkreślić, iż Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim prawidłowo przeprowadził przewód sądowy, zaś zebrane w jego toku dowody dotyczące zarzutu stawiane temu oskarżonej, poddał wnikliwej analizie, zgodnie z przepisami prawa, zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, natomiast wydane na tej podstawie rozstrzygnięcie w sposób należyty uzasadnił, co w pełni odpowiada wymogom z art. 424 kpk.

Oskarżona wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim z dnia 5 grudnia 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 846/14 została uznana za winną zarzuconego aktem oskarżenia czynu kwalifikowanego jako występki z art. 229 § 1 i 3 kk. Wydając wyrok w przedmiotowej sprawie Sąd uwzględnił wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy złożony w trybie art. 335 § 1 kpk. i wymierzył oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz karę grzywny- na zasadzie art. 71 § 1 kk – zatem obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.

Oskarżona dopuściła się czynu zabronionego stypizowanego w art. 229 § 1 i 2 kk poprzez udzielenie korzyści majątkowej funkcjonariuszowi Komendy Miejskiej Policji w K., który w świetle art. 115 § 13 pkt. 7 jest funkcjonariuszem publicznym i została uznana za winną przypisanego jej aktem oskarżenia występkę. W rezultacie

swojego postępowania E. S. wypełniła znamiona przestępstwa określonego w art. 229 § 1 i 3 kk osiągając przy tym niewątpliwie korzyść majątkową. W rozpatrywanym przypadku jak ustalił Sąd Rejonowy oskarżona podczas dokonanej kontroli drogowej wiedziała, że za popełnione wykroczenie drogowe grozi jej mandat karny w wysokości od 200 do 300 złotych, dlatego też uznać należy, że owa korzyść majątkowa została również osiągnięta przez samą oskarżoną. Na podstawie art. 115 § 4 kk za korzyść majątkową uważa się korzyść dla siebie, jak i dla kogo innego. Określenie "w celu osiągnięcia korzyści majątkowej", opierające się na definiowanym zwrocie, przesądza o charakterze tzw. przestępstwa kierunkowego, a jednocześnie jest znamieniem wiążącym się z wartościowaniem ekonomicznym. Trudno zaprzeczyć, że po pierwsze ma ona charakter majątkowy, po drugie - pozostaje w oczywistym związku z popełnionym, choć skądinąd w ogóle nieświadomionym przez beneficjentów przestępstwem, oraz po trzecie - przypada ona w udziale innym osobom. Nasuwająca się prima facie w kontekście omawianej tutaj definicji odpowiedź twierdząca musiałaby prowadzić do wszystkich tych konsekwencji, jakie ustawodawca wiąże z osiągniętą korzyścią majątkową (np. do jej przepadku).

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w pełni aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w Ostrowcu Świętokrzyskim dotyczące poczynionych ustaleń faktycznych, przyjętej kwalifikacji prawnej czynu jakiego dopuściła się oskarżona oraz wymierzonej wobec oskarżonej kary.

Sąd Rejonowy wydając wyrok w niniejszej sprawie nieprawidłowo zastosował podstawę na jakiej orzekł w zakresie pkt. III przedmiotowego orzeczenia poprzez wymierzenie wobec oskarżonej E. S. kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk – obok warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Na podstawie powołanego przepisu sąd zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, sąd może orzec grzywnę w wysokości do 270 stawek dziennych, jeżeli jej wymierzenie na obok kary pozbawienia wolności na innej podstawie nie jest możliwe; zawieszając wykonanie kary ograniczenia wolności, sąd może orzec grzywnę w wysokości do 135 stawek dziennych. Należy zgodzić się z apelującym, który w ślad za doktryną i orzecnictwem powołuje się na to, iż w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności możliwe jest wymierzenie tym samym tzw. grzywny niesamoistnej. Jediną podstawą jej wymierzenia jest sam fakt zastosowania warunkowego zawieszenia, gdy przepis, na podstawie którego kara została sprawcy wymierzona, nie przewidywał takiej możliwości. Grzywny tej nie można zatem orzec, jeżeli istnieje inny przepis, pozwalający na jej wymierzenie – zarówno jako kary samoistnej, jak i kumulatywnej (na podstawie art. 33 § 2 kk). Artykuł 33 § 2 kk przewiduje podstawę orzekania grzywny kumulatywnej w dwóch przypadkach tj. jeżeli sprawca dopuścił się czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść taką osiągnął.

Apelacja wywiedziona przez prokuratora jest całkowicie zasadna. O ile bowiem sam wymiar kary, jak i kwalifikacja prawna czynu jest prawidłowa i nie wymaga zmiany - Sąd Odwoławczy w pełni podziela rozważania Sądu I instancji w tym zakresie jako trafne i przekonujące o tyle orzeczenie kary grzywny i wymierzenie jej na podstawie art. 71 § 1 kk uznać należy za błędne i stanowi obrazę tego przepisu, gdyż w realiach niniejszej sprawy Sąd powinien wymierzyć karę grzywny na podstawie przepisu art. 33 kk jako karę grzywny obok kary pozbawienia wolności z uwagi, że oskarżona popełniła zarzucany czyn z art. 229 § 1 i 3 kk w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych i w świetle całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd Rejonowy wymierzając karę kierował się zasadami wymiaru kary zawartymi w art. 53 kk i uznał, że orzeczenie grzywny jest słuszne, co Sąd Odwoławczy podziela z uwagi na fakt działania oskarżonej w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dlatego też orzeczenie jej winno nastąpić na podstawie art. 33 § 1,2 i 3 kk.

W świetle zatem powyższego Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w punkcie III, jako podstawę orzeczonej wobec oskarżonej E. S. kary grzywny na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3kk.

Mając zatem powyższe na uwadze na podstawie art. 437 § 1 kpk orzeczono, jak w dyspozytywnej części orzeczenia.

Nadto w oparciu o art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

SSO Klaudiusz Senator SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Artur Polut